

Sygn. akt IV CZ 4/21

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Łodko (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marcin Łochowski

SSN Tomasz Szanciło

w sprawie ze skargi M.W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 22 lutego 2018 r., sygn. VII GC 295/17

w sprawie z powództwa Bank S.A. w W.

(poprzednio Bank1 S.A. w W.)

przeciwko M.W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 27 lipca 2021 r.,

zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 16 listopada 2020 r., sygn. akt VII WSC 1/20,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

M.W. wniósł osobiście skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w Białymstoku z 22 lutego 2018 r. oraz zarządzenia tego Sądu z 28 września 2018 r., zwracającego skargę

o wznowienie postępowania. Skarga złożona osobiście przez pozwanego została odrzucona postanowieniem z 16 listopada 2020 r., z uwagi na fakt, że skarżący nie był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika.

Pismem z 10 grudnia 2021 r. skarżący złożył osobiście zażalenie na powyższe postanowienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało odrzuceniu jako niedopuszczalne.

W przypadku, gdy skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia odrzuci sąd pierwszej instancji, na jego postanowienie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego (art. 394¹ § 1 k.p.c.).

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Wyjątki od tej zasady zostały przewidziane w § 2 i 3 tego artykułu.

Uchybienie dotyczące zdolności postulacyjnej wynikającej z art. 87¹ § 1 k.p.c. nie podlega konwalidacji, a gdy dotyczy skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, skarga ta, stosownie do treści art. 424⁶ § 3 k.p.c., podlega odrzuceniu.

Identyczna sankcja ma zastosowanie do zażalenia do Sądu Najwyższego złożonego z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. Zażalenie dotknięte takim brakiem podlega bowiem odrzuceniu bez wzywania skarżącego do jego uzupełnienia (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 marca 2018 r., V CZ 16/18 i z 30 czerwca 2020 r., III CZ 1/20). Niemożliwe również jest usunięcie takiego braku samodzielnie przez stronę ani jej pełnomocnika w jakiegokolwiek formie (postanowienie Sądu Najwyższego z 21 września 2011 r., I CZ 59/11). Już tylko z tej przyczyny zażalenie skarżącego podlegało odrzuceniu.

Powyższe wynika z faktu, że uzupełnienie lub „poparcie” przez profesjonalnego pełnomocnika skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia lub skargi kasacyjnej, wniesionych przez stronę osobiście, nie spełnia wymagań zachowania przymusu, o których mowa w art. 87¹ § 1 k.p.c. Celem przymusu adwokacko-radcowskiego jest zapewnienie, aby środki

zaskarżenia kierowane do Sądu Najwyższego odpowiadały ustawowym wymaganiom i prezentowały poziom merytoryczny, jakiego można oczekiwać od osoby uprawnionej do świadczenia profesjonalnej pomocy prawnej. Cel ten nie może zostać zrealizowany, jeżeli adwokat lub radca prawny jedynie „popiera” środek zaskarżenia wniesiony bezpośrednio przez stronę lub też jedynie sygnuje własnym podpisem środek zaskarżenia sporządzony przez stronę osobiście (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 marca 2008 r., II CZ 2/08; z 31 stycznia 2014 r., II CZ 84/13; z 21 października 2015 r., III CZ 48/15; z 27 kwietnia 2021 r., II CZ 18/21).

Wskazane uchybienie ma charakter nieusuwalny, a więc nie stanowi braku formalnego w rozumieniu art. 424⁵ § 1 k.p.c., który mógłby być uzupełniony przez skarżącego stosownie do treści art. 424⁶ § 2 k.p.c.

Wobec powyższego, na podstawie art. 373 § 1 w zw. z art. 87¹ § 1 w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

as]

jw